

РЕШЕНИЕ

№ 19784

гр. София, 14.10.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, X КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 20.09.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Весела Цанкова

ЧЛЕНОВЕ: Калинка Илиева

Слава Гьошева

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Мария Малинова, като разгледа дело номер **7094** по описа за **2024** година докладвано от съдия Калинка Илиева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 - 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на директора на дирекция “Инспекция по труда” [населено място] срещу решение № 2900 от 19.09.2023г. на Софийски районен съд, НО, 7-ми състав, постановено по НАХД № 581 по описа за 2024г., с което е отменено наказателно постановление (НП) № 22-2300078 от 05.04.2023 г., издадено от директора на дирекция „Инспекция по труда“, [населено място], с което за нарушение на чл.246, ал.2 от Наредба № 7/1999 г. за минималните изисквания за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд на работните места и при използване на работно оборудване, на основание чл.416, ал.5, вр. чл.413, ал.2 от Кодекса на труда (КТ) на „БГ ИЗОЛАЦИЯ“ ООД, с ЕИК[ЕИК] е наложено административно наказание „имуществена санкция” в размер на 3000 лева.

В жалбата се развиват съображения, че решението на СРС е неправилно, поради съществено нарушение на съдопроизводствените правила. Твърди, че неправилно СРС е приел, че за същото деяние е образувано досъдебно производство, поради което следва приложимост на чл.33 от ЗАНН. Сочи също така, че неправилно се е произнесъл, че обсъждането на правилното приложение на материалния закон се явява напълно лишено от смисъл. Излага доводи, че като е отменил наказателното

постановление, съдът е осуетил осъществяването на административнонаказателната отговорност на юридическото лице „БГ ИЗОЛАЦИЯ“ ЕООД в качеството му работодател по смисъла на §1, т. 1 от ДР на Кодекса на труда. Твърди, че липсва идентичност на изпълнителното деяние, обект на административнонаказателна и на наказателна отговорност. Моли съда за отмяна на решението на СРС като неправилно и потвърждаване на процесното наказателно постановление, и евентуално ако съда намери, че делото не е изяснено от фактическа страна - да го върне за разглеждане от друг състав на Софийски районен съд. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Ответникът – „БГ ИЗОЛАЦИЯ“ ЕООД, моли съда да отхвърли касационната жалба и да потвърди решението на СРС, като правилно и законосъобразно.

Софийска градска прокуратура намира жалбата за неоснователна. Счита, че решението на СРС е правилно.

Административен съд София-град, X касационен състав, приема, че са налице предпоставките за спиране на настоящото производство на основание чл. 229, ал. 1, т. 4 ГПК по следните съображения:

Касационната жалба е допустима, като подадена срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол, от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН и при спазване на преклузивния 14-дневен срок по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН.

Настоящият състав, като извърши служебна проверка, на основание чл. 218, ал. 2 АПК и въз основа на фактите, установени от районния съд, съгласно чл. 220 от АПК, намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. Решението е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд, в рамките на правомощията му.

От фактическа страна Софийският районен съд е приел за установено, че на 19.01.2023 г. „БГ ИЗОЛАЦИЯ“ ЕООД, в качеството си на „работодател“ по смисъла на § 1, т. 1 от ДР на КТ не е изпълнил задължението си да осигури здравословни и безопасни условия на труд на Д. С. Б. на длъжност: „Работник, строителството“, като е допуснал Д. С. Б. да извършва монтаж на пароизолация на покрива на строителен обект: „Логистичен център с административна част - етапно изпълнение“, [населено място] р-н В., УПИ Н-111, поземлен имот с идентификатор по КККР 68134.2814.526, КВ. 1, м. бул. Л. Шосе, без колан с въже и карабина захванат към устойчива и здрава конструкция.

Прието е, че нарушението е извършено на 19.01.2023 г. в обекта на контрол. Нарушението е констатирано на 19.01.2023 г. при извършена по повод подадена информация от телефон 112 за трудова злополука, станала на 19.01.2023г., около 14:30 часа, с Д. С. Б., ЕГН [ЕГН], назначен на длъжност „работник, строителство“ в „БГ ИЗОЛАЦИЯ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК].

Въз основа на тези факти е издаден от дирекция „Инспекция по труда“ [населено място] акт за установяване на административно нарушение (АУАН) № 22-2300078 от 23.02.2023г. Въз основа на него е издадено и обжалваното НП № 22-2300078 от 05.04.2023 г., от директора на дирекция „Инспекция по труда“, [населено място], с който за нарушение на чл.246, ал.2 от Наредба № 7/1999 г. за минималните изисквания за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд на работните места и при използване на работно оборудване, на основание чл.416, ал.5, вр. чл.413, ал.2 от Кодекса на труда (КТ) на „БГ ИЗОЛАЦИЯ“ ООД, с ЕИК[ЕИК] е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 3000 лева.

Описаната фактическа обстановка СРС е установил от събраните по делото писмени и веществени доказателства.

За да отмени оспореното НП районният съд е приел, че са налице предпоставките на чл.33, ал.1 ЗАНН административно-наказателното производство подлежи на прекратяване. Изложил е, че следва да се има предвид, че разпоредбата на чл. 33, ал. 1 от ЗАНН визира идентичност на деянието, за което едновременно е възбудено административно-наказателно производство и наказателно преследване, а не идентичност на лицата, чиято отговорност е ангажирана. Счита, че по аргумент на чл.33, ал.2 от ЗАНН отделно АНО е следвало да прекрати административно-наказателното производство.

Така постановеното решение е валидно, допустимо, но неправилно.

Решението на СРС е постановено при неправилно приложение на чл. 33, ал. 1 ЗАНН.

С решение № 198/8.1.2024 г., по КНАХД № 10312/2023 г. АССГ е отменил решение № 4335 от 28.09.2023г. на Софийски районен съд, НО, 109-ти състав, постановено по НАХД № 20231110205800 по описа за 2023г. Делото е върнато делото за ново разглеждане от друг състав на Софийски районен съд. Прието е, че не се установява да е налице хипотезата на чл. 33, ал. 1 ЗАНН - от приложеното по делото писмо от Следствен отдел на Софийска градска прокуратура не може да се приеме, че за същото деяние е образувано досъдебно производство № 134/2023г. На следващо място, е посочено, че съгласно т. 3.1 от Тълкувателно решение № 3/22.12.2015 г. по т. д. № 3/2015 г. на ОСНК на ВКС деецът не следва да носи едновременно наказателна и административно-наказателна отговорност в случаите, когато с извършеното от него деяние са нарушени едновременно наказателна и административнонаказателна норма с различни обекти на защита.

В случая при повторното разглеждане на делото от СРС са изискани доказателства относно производството по пр.пр. № 2557/2023 г. на СРП. Видно от новоприетото постановление за привличане на обвиняем по същата преписка от 8.3.2024 г., е прието, че са събрани достатъчно доказателства за виновността на А. Г. Г., ЕГН [ЕГН] в извършване на престъпления от общ характер – за това, че на 19.01.2023 г., около 15.00 ч., на покрива на обект „Логистичен център с административна част - етапно изпълнение", [населено място] р-н В., УПИ Н-111, поземлен имот с идентификатор по КККР 68134.2814.526, КВ. 1, м. бул. Л. Шосе, А. Г. е причинил на Д. С. Б. /“монтажник“/ девет средни телесни повреди, подробно описани, поради немарливо изпълнение на занятие, представляващо източник на повишена опасност– работа на покрив на складове с височина около 12-13 метра, при неспазване на съответните нормативни изисквания (подробно посочени в постановлението) – престъпление по чл. 134, ал. 1, т. 2, вр. чл. 129, ал. 2, вр. ал. 1 от НК; 2.

При тези факти СРС е приел, че НП № 2300078/05.04.2023 г. е незаконосъобразно. Чл. 33, ал. 1 от ЗАНН визира идентичност на деянието, за което едновременно е възбудено административно-наказателно производство и наказателно преследване, а не идентичност на лицата, чиято отговорност е ангажирана. По аргумент на чл. 33, ал. 2 от ЗАНН отделно АНО е следвало да прекрати административно-наказателното производство.

Настоящият състав не споделя изводите на СРС. Не е налице припокриване на повдигнатото с процесното НП административно-наказателно обвинение. Действително, безспорно се установява, че е налице частична идентичност от фактическа страна. Но, не е налице идентичност от гледна точка на субекта на

отговорността, допуснати са и различни нарушения. В наказателното производство като обвиняем е привлечен представителя на дружеството – ответник по касационната жалба – А. Г., за това, че е причинил средни телесни повреди, за неспазване изисквания за безопасни и здравословни условия на труд, с което е прието, че е налице престъпление по чл. 134, ал.1, т.2, вр. 129, ал. 2, вр. ал. 1 НК.

Настоящото производство обаче е висящо по спор относно това следва ли да се ангажира административно-наказателната отговорност на дружеството „БГ ИЗОЛАЦИЯ“ ЕООД, за нарушения, в качеството му на работодател, да осигури здравословни и безопасни условия на труд на Д. С. Б. на длъжност „работник, строителството“, като е допуснал Д. С. Б. да извършва монтаж на пароизолация на покрива на строителен обект., без колан с въже и карабина захванат към устойчива и здрава конструкция. Ето защо е прието, че следва да се ангажира отговорността на юридическото лице по 416, ал. 5 КТ, вр. чл. 413, ал. 2 КТ.

Като аргумент в насока на горните изводи следва да се посочи, че нормата на чл. 413, ал. 2 КТ предвижда самостоятелна отговорност от една страна за работодателя, който не изпълни посочените там задължения, така и на виновното длъжностно лице, за неизпълнение на същите задължения.

Предвид изложеното следва да се направи извод, че не са налице предпоставките на чл. 33, ал. 1 ЗАНН.

Предвид изложеното настоящият състав намира, че решението на СРС следва да бъде отменено. Съгласно чл. 227, ал. 1 АПК спорът следва да се реши по същество.

Съдът констатира, че при съставянето на АУАН и издаването на НП не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Установяването на административното нарушение е извършено от компетентен административен орган, на основание чл. 416, ал. 1 КТ. Налагането на административното наказание е извършено от компетентен административно-наказващ орган съгласно чл. 416, ал. 5, вр. чл. 399 КТ.

По безспорен начин са посочени елементите от обективната страна на деянието, доколкото процесният случай касае юридическо лице, чиято отговорност е обективна, безвиновна. Нарушението е формално, извършено е посредством бездействие от страна на дружеството работодател. За осъществяването му не е необходимо настъпването на определен противоположен резултат.

В АУАН и НП се съдържат задължителните реквизити по чл. 42, т. 3-т. 5 и чл. 57, ал. 1, т. 5-т. 7 от ЗАНН.

Съдебното следствие в хода на първоинстанционното производство е проведено обективно, всестранно и пълно досежно правилно установяване на относимата фактическа обстановка. По делото не са събрани доказателства, които да оборват установената в наказателното постановление фактическа обстановка. Такива не бяха представени и в касационното производство.

Така установената и описана фактическа обстановка осъществява състава на сочения за нарушен чл. 413, ал. 2 КТ, а именно, че дружеството „БГ ИЗОЛАЦИЯ“ ЕООД, като работодател на Д. С. Б. по смисъла на § 1, т. 1 ДР на КТ, не е изпълнил задължението си за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд. Не е налице изключението „ако не подлежи на по-тежко наказание“.

По отношение на размера на санкцията. Макар и административно-наказващият орган да е посочил, че сочи мотиви за определянето ѝ до размер от 3000 лв. /при предвидени граници от в размер от 1500 до 15 000 лв./, в мотивите на НП на практика не са сочени

нито смекчаващи, нито отегчаващи обстоятелства. Същевременно, следва да се посочи, че нарушението е за пръв път. Установява се, че на работниците е предоставяно предпазно облекло /така приемо-предавателен протокол от 14.10.2022 г./. Видно от показанията на пострадалия, дадени в наказателното производство, извършването на операциите е заплатено от представителя на дружеството-работодател /“С.“ – А. Г./.. Той след това го е посещавал, давал е пари и лекарства; платил е и рехабилитацията/. Същевременно не се установяват утежняващи вината обстоятелства. Ето защо настоящият състав намира ,че имуществената санкция следва да бъде определена към минимума– 1500 лв. и доколкото не се установяват утежняващи обстоятелства.

Съдът счита, че извършеното административно нарушение не представлява маловажен случай по смисъла на чл. 28 от ЗАНН - такъв, при който административното нарушение с оглед на липсата или незначителността на вредните последици или с оглед на други смекчаващи обстоятелства представлява по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на административно нарушение от съответния вид. Ето защо санкционираното юридическо лице не следва да бъде освободено от административно-наказателна отговорност.

По изложените съображения следва решението на СРС да се отмени и вместо него да се постанови друго съдебно решение, с което да се измени наказателното постановление в частта относно размера на наложената имуществена санкция.

Ето защо и на основание чл. 227, ал. 1 АПК съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 2900 от 19.09.2023г. на Софийски районен съд, НО, 7-ми състав, постановено по НАХД № 581 по описа за 2024г., с което е отменено наказателно постановление № 22-2300078 от 05.04.2023 г., издадено от директора на дирекция „Инспекция по труда“, [населено място].

ИЗМЕНЯ наказателно постановление наказателно постановление № 22-2300078 от 05.04.2023 г., издадено от директора на дирекция „Инспекция по труда“, [населено място], в частта, с която на „БГ ИЗОЛАЦИЯ“ ООД, с ЕИК[ЕИК] е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 3000 лева като НАЛАГА на „БГ ИЗОЛАЦИЯ“ ООД, с ЕИК[ЕИК] „имуществена санкция“ в размер на 1500 лева.

ПОТВЪРЖДАВА наказателно постановление № 22-2300078 от 05.04.2023 г. в останалата му оспорена част.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

